Ang Nawalang Lihim ng Unang Iglesya

W. J. Pethybridge

Salin sa Tagalog ng “The Lost Secret of the Early Church”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ang Nawalang Lihim ng Unang Iglesya

Ayon sa ating pagkaunawa, sa loob ng humigit-kumulang tatlumpung taon mula nang ipako si Cristo, naipalaganap na ng mga unang Cristiano ang Ebanghelyo sa buong kilalang daigdig noon; at matapos ang dalawandaang taon ng pinakamapait na pag-uusig, kung saan sunud-sunod na emperador ang nagtangkang burahin ang pangalan ni Cristo sa pamamagitan ng pagpatay sa bawat mananampalataya, kalahati ng mga mamamayan ng Imperyong Romano ay naging lihim na mga Cristiano.

Nagawa ang lahat ng ito nang walang tulong ng alinman sa mga kagamitang mayroon tayo ngayon, wala man lamang nakalimbag na Biblia. Gayunman ngayon, sa kabila ng tulong ng radyo, telebisyon, mga rekording, paglilimbag, maginhawang paglalakbay, makabagong edukasyon at iba pa, hindi man lamang tayo makasabay sa paglago ng paganismo.

May lihim ba ang unang Iglesya na nawala na sa atin ngayon? Ang masusing pagsusuri sa Bagong Tipan ay nagpapakita na bagaman pareho ang mensaheng ipinangaral nila, iba ang kanilang pamamaraan—isang pamamaraan na sa unang tingin ay tila mas mababa kaysa sa atin, ngunit sa mas malapit na pagsusuri ay nagpapakita ng kakayahan para sa higit na malalaking resulta.

Sasabihin ng ilan, "Rebaybal ang sagot," at tiyak na kailangan natin ng rebaybal; ngunit ang pag-aaral ng mga rebaybal ay magpapakita na bagaman ang ilan ay

kasinlaki at marahil mas malaki pa kaysa sa Pentecostes, palagi tayong nabigong ingatan at ipalaganap ang pagpapala sa paraang nagawa ng unang Iglesya. Marahil ay pinipigil ng Diyos ang rebaybal hanggang matutunan at maisagawa natin ang lihim na ito.

Tatlong bagay ang tila malinaw na namumukod: (1) Ang diin ay nasa ministeryo ng Banal na Espiritu sa halip na sa pagtuturo ng tao. (2) Ang mga pagtitipon ng mga mananampalataya ay sa mga tahanan sa halip na sa mga natatanging gusali ng simbahan. (3) Tinuruan ang mga mananampalataya na ituring ang kanilang sarili na mga sangkap ng katawan ni Cristo, sa halip na mga indibidwal na mananampalataya lamang. Suriin natin ang mga puntong ito nang kaunti pang detalyado.

Ang Ministeryo ng Banal na Espiritu

(1) Ang mga kabanata 13 hanggang 17 ng Ebanghelyo ni Juan ay nangangailangan ng napakaespesyal na pag-aaral, sapagkat dito ay nakikita natin ang Panginoong Jesus na nagsasabi sa Kanyang mga alagad na sa kabila ng lahat ng turong ibinigay Niya sa kanila, kulang pa rin sila sa mahalagang kaalaman na dadalhin sa kanila ng bagong di-nakikitang Guro na isusugo kapalit Niya, ang Banal na Espiritu. "Gayon ma'y pagparito niya, ng Espiritu ng katotohanan, ay papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan" (Juan 16). Upang ipakita na hindi lamang ito para sa mga Apostol kundi para sa lahat ng mananampalataya, kailangan lamang nating buksan ang unang sulat ni Juan at basahin kung paano niya sinasabi sa atin sa mga talata 20, 24 at 27 na ang mga mananampalataya ay may "pahid" o "pagpapahid" (ang Banal na Espiritu), kaya sila ay maaaring maturuan kahit walang tulong ng tao.

Hindi ito nangangahulugan na ang banal na pagtuturo ay hindi madalas dumarating sa atin sa pamamagitan ng tao, ngunit ang diin ay nasa pinagmumulan sa halip na sa daluyan, na, gaya ng makikita natin mamaya, ay napakahalaga. Ang totoo, sa sandaling ang isang tao ay tunay na ipanganak ng Diyos, ang banal na Guro Mismo ay dumarating upang manahan sa kanya.

Ang Maka-Kasulatang Lugar ng Pagtitipon

(2) Ang pag-aaral ng Mga Gawa at ng mga Sulat ay naghahayag na ang tanging lugar na sinasabing pinagdausan ng mga mananampalataya ng kanilang regular na pulong ay ang tahanan. Totoo na ginamit nila ang templo sa Jerusalem para sa hayag na patotoo, ngunit sila ay "nagpuputolputol ng tinapay sa bahay-bahay" (Gawa 2:46), at mahigit dalawampung beses nating mababasa na isinagawa nila ang kanilang sama-samang pagsamba sa tahanan ng isang mananampalataya. Apat na beses na tiyakang binanggit ang "iglesya na nasa bahay" (Roma 16:5; I Cor. 16:19; Colosas 4:15; Filemon 2).

Sa unang tingin, tila ang isang iglesyang nagtitipon sa tahanan sa ganitong paraan ay may mas maraming limitasyon kaysa sa makabago nating paraan ng pagdaraos ng mga serbisyo sa mga natatanging pampublikong gusali na tinatawag na "simbahan" o "kapilya." Ngunit ang mas malalim na pag-iisip ay magpapakita ng ilang malinaw na kalamangan.

a) Sa isang maliit na pangkat na nagtitipon sa magiliw na kapaligiran ng isang tahanan, nakikilala ng lahat ang isa't isa at ang mga ugnayan ay mas totoo at hindi gaanong pormal.

b) Dahil mas kaunti ang bilang, posibleng makibahagi nang aktibo ang lahat sa pulong, kaya ang buong Katawan ni Cristo na naroroon ay maaaring gumana.

c) Natitipid ang malalaking gastos sa pagtatayo at pagpapanatili ng isang malaking gusali ng simbahan, at maaaring gamitin ito upang tulungan ang mga dukha ng Panginoon at ang gawaing pangmisyonero.

d) Kapag lumaki na ang pangkat nang hindi na kasya sa bahay, maaari itong mahati sa dalawang tahanan, at ang dalawang pangkat na ito ay maaaring mahati muli, kaya ang Iglesya ay lumalago at lumalawak nang mabilis sa mas malaking lugar.

e) Ang pagdaraos ng pulong nang di-pormal sa tahanan ay makaiiwas sa maraming pagkukunwari na bunga ng karaniwang pagsusuot ng natatanging damit upang makinig sa isang natatanging tao sa isang natatanging lugar.

f) Ang paglilingkod sa maliliit na pangkat sa mga tahanan ay makadaraig sa malaking bahagi ng tuksong magpakahalaga sa sarili, na sumisira sa napakaraming gawain ng Diyos kung saan may malalaking gusali at malaking kongregasyon.

g) Ang pagkakaroon ng natatanging gusali para sa mga pulong ay halos laging nagdadala ng ideya ng isang natatanging tao bilang ministro, na nauuwi sa "ministeryong pang-isang-tao" at humahadlang sa ganap na pagsasagawa ng pagkasaserdote ng lahat ng mananampalataya.

h) Kung mabigo ang "iglesya sa tahanan," walang naiiwang patay na organisasyon na kailangang

panatilihin bilang pasaning espirituwal, pinansyal at panlipunan sa lahat ng may kaugnayan dito.

Ayon sa ating pagkaunawa, sa unang 200 taon pagkatapos ni Cristo, ang Iglesya ay hindi kailanman nagkaroon ng sarili nitong natatanging gusali; at nang sa wakas ay magkaroon, ang sining ng pangangaral ay bumaba tungo sa pagbibigay ng mga utos.

Maraming pangkat na nagsimula sa mga tahanan at ngayon ay naging kilalang organisasyon na ang nawalan ng espirituwal na bisa mula nang lumipat sila sa mga natatanging gusali para sa kanilang mga pagtitipon. Hindi ito nangyari nang biglaan, sapagkat ang natatanging gusali ay hindi kasalanan, kundi isang taos-pusong pagsisikap lamang na luwalhatiin ang Diyos na sa huli ay nagdadala ng higit na kahinaan kaysa kalamangan.

Mga Sangkap ng Isa't Isa

(3) Tinuruan ang unang Iglesya na ituring ang kanilang sarili hindi lamang bilang kalipunan ng mga ligtas na indibidwal, kundi bilang mga aktibong sangkap ng Katawan ni Cristo. Hindi lamang ang lahat ng mananampalataya ang bumubuo sa iisang pandaigdigang Katawan, kundi ang bawat pangkat ay kumikilos bilang Katawan sa lokal na antas. Sa bawat isa sa tatlong lugar kung saan ito binanggit (Roma 12; I Corinto 12; at Efeso 4), walang mungkahi na iisang tao ang naglilingkod sa buong pangkat, kundi ipinakikita na ang bawat isa ay may pribilehiyong magkaroon ng ilang espirituwal na kaloob, at pananagutang gamitin ang kaloob na ito sa paglilingkod sa iba pang bahagi ng lokal na Iglesya, kaya ang bawat mananampalataya ay itinuturing na ministro sa iba.

Ipinakita ng makabagong pananaliksik sa edukasyon na kaunti lamang ang natututunan natin sa pakikinig lamang, ngunit kapag sinikap nating ibahagi sa iba ang ating nalalaman, saka natin talagang nagsisimulang mapag-aralan nang husto ang ating paksa. Ipinakikita nito sa atin ang karunungan ng Diyos sa pagpaplano ng Iglesya, hindi bilang isang napakalaking kongregasyon ng mga tagapakinig, kundi bilang isang maliit na katawan na nagbabahagian sa isa't isa ng kanilang natututunan mula sa Banal na Espiritu.

Kaya ang larawan natin ng unang Iglesya ay isang bagay na napakapayak ngunit napakasigla. Tuwing "dalawa o tatlo" ay "magkakatipon" sa pangalan ng Panginoon, inaasahan nilang matatagpuan doon ang kanilang Panginoon na minsang ipinako at ngayon ay nabuhay na, na naroroon sa kanilang gitna. Inaasahan din nilang kikilos ang Banal na Espiritu sa bawat isa sa kanila, at ibabahagi nila sa isa't isa ang ipinahayag sa kanila. "Manahanan nawang sagana sa inyo ang salita ni Cristo; na kayo'y mangagturuan at mangagpaalalahanan sa isa't isa" (Colosas 3). Habang kumikilos ang Banal na Espiritu sa gitna, ang ilan o lahat ng siyam na kaloob ng Espiritu na binanggit sa I Corinto 12 ay mahahayag habang Siya ay namamahagi sa bawat isa ayon sa Kanyang ibig. Ang bawat isa ay mapapatibay ng sarili niyang kaloob, at ang mga nakarinig ay pagpapalain din.

Habang ang bawat maliit na pangkat ay nahahati at lumalago tungo sa maraming pangkat, nananatili silang may pakikisama sa isa't isa, at ang lahat ng maliliit na pagtitipon sa isang lungsod ay sama-samang bumubuo sa "Iglesya ng Diyos sa Efeso," o saanman ito naroroon. Gayunman, walang karapatan ang bawat pangkat na magpasya kung paano patatakbuhin ang iba; ang

Panginoon ang Ulo ng bawat isa, at kumikilos Siya sa bawat isa ayon sa Kanyang nakikitang mabuti. Ngunit malaya silang magpayo at magpaalala sa isa't isa, bagaman hindi mag-utos.

Natatagpuan natin na ang tunay na Iglesyang ito ay karaniwang hindi nakakasundo ng organisadong relihiyon; ngunit kung nagkaroon man ng pagkakahati, laging nagmumula ito sa organisado at relihiyosong pangkat na nagpapalayas sa mga tunay na mananampalataya. Hangga't hindi ito nangyayari, makikita natin ang kalagayang inilarawan sa Gawa 2:46, "araw-araw na nagsisipanatili sa templo na may pagkakaisa, at nagpuputolputol ng tinapay sa bahay-bahay." Ibig sabihin, ginamit nila ang kinikilalang lugar ng banal na pagsamba, ngunit mayroon din silang mas malapit na pagtitipon sa sarili nilang mga tahanan.

Tila noong mga panahong iyon, may ilang bahay na itinayo na may malaking silid sa itaas; marahil ang mga ito ay pag-aari ng mas mayayamang kasapi ng pamayanan, ngunit tiniyak ng Panginoon na kapag kailangan ang ganitong lugar, ang may-ari nito ay maliligtas at papayag na gamitin ito sa ganitong paraan. Gayunman, walang anumang mungkahi na ang ganitong silid ay "itinalaga" o ibinukod nang natatangi. Sa katunayan, ang buong diin ng Bagong Tipan ay ang templo ng Diyos ay ang indibidwal na mananampalataya, ang lokal na pangkat at ang buong Iglesya, sa halip na anumang gusaling gawa ng tao.

Praktikal na Pagsasagawa Ngayon

Anong mga praktikal na mungkahi ang maaaring lumabas mula sa pag-aaral na ito? Napakapayak ng sagot, ngunit naniniwala kami na magkakaroon ito ng

malalim at pandaigdigang epekto. Ipagpatuloy ng mga mananampalataya ang kanilang kasalukuyang kaugnayan sa organisadong Cristianismo nang buong katapatan hangga't maaari, ngunit isagawa rin nila ang payak na pamamaraan ng unang Iglesya. Ibig sabihin, tuwing magkikita ang dalawa, kilalanin nila na ang Panginoon ay nasa kanilang gitna, at habang nag-uusap sila tungkol sa Kanya, asahan nila ang pag-uulit ng paglakad patungong Emaus, gaya ng isinalaysay sa Lucas 24. Tuwing ang dalawa o tatlong Cristiano ay magkasama sa tahanan ng isa sa kanila, alalahanin nila na ang Panginoon ay nasa gitna, magkaroon ng panahon ng payak na pagsamba at panalangin, ibahagi ang mga pagninilay na natanggap nila tungkol kay Cristo at sa Kanyang mga daan, buksan ang ilang bahagi ng Kasulatan na imumungkahi ng Espiritu, at magtiwala sa Kanya na tuturuan sila mula rito.

Tingnan ng mambabasa ng papel na ito kung ginagabayan siya ng Panginoon na mag-ayos ng regular na pagtitipon ng ilang mapagmahal na puso sa tahanan sa oras na hindi makasasagabal sa karaniwang gawain ng kanilang denominasyon, at magtiwala sa Panginoon na pangungunahan sila sa panalangin, pagsamba, pag-aaral ng Biblia, paghihintay sa Diyos para sa Kanyang mga kaloob, o pagpuputol-putol ng tinapay. Hayaang Siya ang pumili kung paano gugugulin ang oras, sa pamamagitan ng paglalagay nito sa puso ng isa o dalawa, at madarama naman ng iba na ito ang isip ng Espiritu.

Sa paglipas ng panahon, maaaring gabayan ng Panginoon ang pag-iimbita sa iba, at ang personal o sama-samang pagpapatotoo sa mga di-mananampalataya ay magdadala ng mas maraming

bagong kasapi. "Idaragdag sa Iglesya ng Panginoon ang mga naliligtas"; maaaring mahati at lumaganap ang pangkat habang may karagdagang patnubay na ibinibigay. Ang plano ay hindi ang maghanap ng mas malalaking gusali, kundi ng mas maraming pangkat.

Mga Panganib na Dapat Iwasan

Mula pa sa simula, magkakaroon ng ilang panganib na kailangang bantayan nang may panalangin upang maiwasan.

a) May ilang napakadaling magsalita, may ilang nahihirapan, kaya ang bawat isa ay dapat na lubos na magsanay ng espiritu upang ang kanilang salita o pananahimik ay ayon sa pangunguna ng Panginoon. Posible ring magsimula sa Espiritu at magpatuloy sa laman, kaya ang mga ginagabayang magsalita ay dapat handa ring magabayang tumigil!

b) Kapag lumitaw ang pagkakaiba ng opinyon o ng pagpapakahulugan, ang magkabilang panig ay dapat magpakita ng malaking pag-ibig at pagtitiis. Lubos na niluluwalhati ang biyaya ng Diyos kapag ang dalawang may magkaibang opinyon ay napananatili ang pagkakaisa ng Espiritu. Kadalasan, may bahagi ng katotohanan at bahagi ng pagkakamali sa dalawang pananaw, at matagal na panahon at maraming liwanag ang kailangan bago makarating ang alinman sa tunay na katotohanan sa dalawang opinyon. Ngunit may kasalukuyang panustos ng ganap na pag-ibig na ibinuhos sa puso ng Espiritu Santo, na magpapangyari sa dalawa na manatiling iisa sa puso at kaluluwa kahit magkaiba ang pananaw.

c) Upang lumago sa biyaya at kaalaman, dapat tayong lumayo sa kawalang-biyaya at kamalian, kaya ang bawat isa ay dapat handang tumanggap at magbigay ng pagtutuwid sa iba. Matuto tayong magsalita nang may pagmamahal at maingat sa isa't isa tungkol sa mga bagay na nakikita nating nakahahadlang. Maging sabik tayong maging kalugud-lugod sa paningin ng Diyos kaya natutuwa tayo kapag itinuturo sa atin ang ating mga pagkakamali, kahit ng isang inaakala nating hindi pa kasing-sulong natin.

d) Kapag naghahanap ng patnubay para sa buong pangkat, maaaring lumitaw ang dalawang magkasalungat na kaisipan, at matutukso tayong hatiin ang pangkat dahil sa usapin. Kung mangyari ito, sikapin natin higit sa lahat na panatilihin ang pagkakaisa ng Espiritu, at ang malalim at praktikal na pag-ibig at pagpapahalaga sa mga naiiba ang pananaw sa atin.

e) Habang nagtitipon tayo sa ganitong payak at maka-Kasulatang paraan, maaaring bigyan tayo ng Diyos ng maraming liwanag at pagpapala na wala sa mga kumakapit sa konserbatibong paraan sa karaniwang anyo ng paglilingkod-Cristiano. Hilingin nating mapalaya mula sa lahat ng kapalaluan o pagkiling laban sa kanila, at alalahanin ang ating utang sa mga tapat na nagpatuloy ng patotoo ng Ebanghelyo sa paglipas ng mga panahon. Sikapin natin hangga't maaari na magpatuloy sa ganap na pakikisama sa lahat ng umiibig sa Panginoon, at maging tapat na kasapi ng ating denominasyong kinabibilangan.

f) May daan-daang huwad na sekta at kulto na maaaring magtangkang ipasok ang kanilang mga kamalian sa ganitong mga pangkat. Karaniwan silang makikilala sa

isa o dalawang katangian. Halos lagi nilang inaangking sila lamang ang tama, at ang kanilang mga turo ay nagmumula sa isang sentral na punong-tanggapan na humihingi ng lubos na pagtanggap mula sa mga tagasunod. May hilig silang baluktutin ang ilang talata ng Kasulatan at balewalain ang iba, o mag-angkin ng karagdagang pahayag bukod pa sa Biblia.

g) Maaaring tutulan ng ilang inordenahang ministro ang mga payak na pangkat na ito. Ibigin natin sila nang taos. Ang iba naman ay maaaring buong-pusong sumang-ayon at naisin ding dumalo. Malugod itong tatanggapin, at ang kanilang karanasan at kaalaman sa Salita ay makatutulong habang ibinibigay ito sa patnubay ng Espiritu.

h) Laging may panganib na mas gustuhin natin ang ministeryo ng mga mas may kaloob at mas may karanasang kasapi ng pangkat. Ngunit tandaan natin na laging hinahangad ng Panginoon na magbigay ng ministeryo at mga kaloob sa pamamagitan ng mga pinakamababang tingin na sangkap ng Katawan, kaya dapat tayong maging lalong alisto na pasiglahin ang bawat pagtatangka ng mga mas mahihina na sumunod sa pangunguna ng Espiritu. Gayunman, dapat itong timbangin ng malasakit ng mga tinuruan at binigyan ng kaloob ng Panginoon na tiyaking napakakain nang wasto ang kawan ng Diyos; bagaman sila mismo ay dapat kumilala na marami pa silang dapat matutunan at na ang bagong kaalaman ay maaaring dumating sa kanila sa pinakahindi-inaasahang daluyan. Sa anumang kaso, mas marami ang natututunan ng tao sa pagpapahayag ng kanilang sarili kaysa sa pakikinig lamang.

i) Sa sanlibutan, nakakamit ang tagumpay kapag ginawa ng isang tao na hindi siya mapapalitan; ngunit sa Iglesya ng Diyos, ang tunay na tagumpay ay naaabot kapag naihanda na ng isang manggagawa ang iba na papalit sa kanya upang siya ay makaalis at magpatuloy maglingkod sa isang bagong larangang nangangailangan.

Isang Salita sa mga Ministro

Ang mga naunang kaisipan ay natalakay na kasama ng ilang ministro at full-time na manggagawang Cristiano mula sa iba't ibang denominasyon, at sa kalakhan ay malugod na tinanggap. Nabalitaan namin ang isang ministro ng isa sa pinakamalalaking ebanghelikal na iglesya sa U. S. A. na nagsimula ng isang plano kung saan isinasagawa niya ang mga serbisyo tuwing Linggo sa awditoryum gaya ng dati, ngunit sa loob ng linggo ay inoorganisa niya ang mga kasapi upang magtipon sa kanilang mga tahanan sa buong lungsod para sa panalangin at pag-aaral ng Biblia. Tiyak na tila isa itong hakbang sa tamang direksyon.

Nakilala namin ang iba pang ministro na nagdaraos ng mga pulong para sa panalangin, pakikisama at pag-aaral ng Biblia sa kanilang tahanang pang-ministro, hinihikayat ang lahat na makibahagi hangga't maaari, habang sila mismo ay ginagawa ang lahat upang manatili sa likuran.

Isang bagay ang tiyak: karamihan sa mga ministro ay lubhang nanghihina ng loob dahil sa kaunting katotohanan na kayang tanggapin ng mga kasapi ng kanilang kongregasyon sa pag-upo lamang sa upuan at pakikinig sa mga mensahe mula sa pulpito. Napakarami ang nalulungkot sa mababang antas ng espirituwalidad na nabubuo ng ating makabagong paraan ng pagtitipon

ng iglesya. Ang lahat ng pagpapabuting maibibigay sa atin ng talino ng tao at ng makabagong agham ay sinubukan na rito at doon, ngunit kaunti ang pangmatagalang epekto. Maaari kayang ang mga payak na pamamaraang napakatagumpay noong panahon ng Biblia, na inilarawan at itinaguyod sa mismong Salita ng Diyos, ang siyang mismong mga pamamaraang kailangan natin ngayon?

Ang kalagayan ay nangangailangan ng maraming panalangin at kahandaang kumilos ayon sa katotohanan ng Biblia sa halip na ayon lamang sa tradisyon o kaginhawahan ng tao.

"KAYA NGA ANG NAKAKAALAM NG PAGGAWA NG MABUTI, AT HINDI GINAGAWA, AY KASALANAN SA KANIYA." Santiago 4:17

Ikagagalak ng sumulat na makarinig mula sa alinmang pangkat na may karanasan sa paggawa ayon sa mga iminungkahing paraan, o mula sa sinumang inaakay na buhaying muli ang "Iglesya sa Tahanan" sa ganitong paraan. Malugod na tatanggapin ang anumang puna o mungkahi.